

Sagan om hur vår Herre gav landet åt Dalfolket.

Det var på den tiden då vår Herre fördelade jordens alla riken. Åt alla folk gav han en trakt att bebo efter kynnet och sinnesarten hos varl och ett av dem. När turen kom till Dalarna lastade vår Herre en båt full med folk och for med dem över stora vatten och långt om länge nådde båten land i sunnan Darlarna. Där lät vår Herre alla dem, som hade rumpa gå av och bosätta sig. Och rumpmasar kallas södra Dalarnas inbyggare än idag. Vår Herre fortsatte färden längs sjöar och vattendrag och gav bort socken efter socken. Det var en ansenlig mängd folk i båten från början så han tillstodde rätt många att stiga ur i socknarna söder om Siljan. Man kan förstå att bland de som längst blev kvar i båten uppstod undran och missnöje när de såg så fagra nejder gå sin näsa förbi medan de själva måste fortsätta resan norröver. Många begynte knota och klaga och stor trötta uppstod. Det var nära att vår Herre miste tålmodet. Han lät båten lägga till vid en av Siljans stränder och där lät han den flocken som trötte värst gå i land. Och platsen kallade han Leksand. Kvar i båten var bland andra några, som väsnades och förde ett stummigt tal. Vår Herre var så trött på allt oväsen så han styrde in i en vik och bjöd dessa människor att gå i land där Hättviks kyrka nu ligger. Och väl är att märka, att gällt och stummigt är Hättviks-karlens tal än i dag. Det fanns inte så många kvar i båten nu längre, sedan vår Herre satt av en liten flock på Sollerön, men det var några som hela tiden hållit sig för sig själva. De var sturska och högfärdiga och höll sig för mer än alla andra. Båten nådde Siljans övre ände och Mora var det land vår Herre gav åt dessa de sista. Men när han så gjorde sig redo att vända om med tomma båten kom han att lyfta upp en sittbänk i aktern på den. Då fick han se några små försagda krakar sitta där undanvända, som inte hade givit ljud ifrån sig på hela resan utan tålmodigt fördragigt all turga. Då greps vår Herre av stor medömkan med dessa och han sa: "Men var skall jag göra av er stackare, allt gott land har jag nu frikostigt fördelat, det finns bara en bit oländig, frostkarg ödemark kvar och hur ska sådana som ni där kunna slå sig ner och finna utkomst?" Men i sin stora allvisket la han råd och snart ljusnade hans uppsyn och han sa: "Det blir fall ingen annan råd än att jag får ge er ett alldeles obegripligt gott förstånd så att ni alltid ska veta att finna på råd, vara snara och påhittiga, kunna med allt slags bygge och smide och göra dråpeliga uppsinningar så att ni kan framhärda era dagar i den här dalen upp med älven." Älvdalen gav han dem att bebo och duktiga och rådsnar, mångkunniga och förelagsamma är älvdalarna allt sen dess.